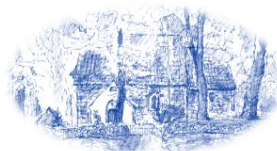

Refleksion

Dover-Alling-Tulstrup Pastorat

Her modtager du refleksionen til anden påskedag.
I dag er der gudstjeneste kl. 11.00 i Tulstrup kirke.

Teksten til anden påskedag som den står i 2020-oversættelsen fra Lukasevangeliet kapitel 24 vers
13-35:

Samme dag var to af Jesus' tilhængere taget af sted til landsbyen Emmaus, der ligger lidt over ti kilometer fra Jerusalem. De gik og talte om alt det, der var sket, og mens de diskuterede det, kom Jesus selv og fulgtes med dem, men de kunne ikke genkende ham. »Hvad går I og taler om?« spurgte han. De standsede og så trist på ham. »Er du lige kommet til byen eller hvad? Du må være den eneste i hele Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket de seneste dage,« svarede den ene af dem; han hed Kleofas. »Hvad er der da sket?« spurgte Jesus, og de svarede: »Det med Jesus fra Nazaret. Han var en profet, der kunne gøre mirakler, og hans ord gjorde indtryk på Gud og hvermand. Alligevel overgav vores præster og ledere ham til romerne og fik ham dømt til henrettelse på et kors. Vi havde ellers håbet, at det var ham, der skulle befri det jødiske folk, men nu er det altså tre dage siden, han døde. Og så har nogle af kvinderne ovenikøbet gjort os fuldstændig forvirrede. Tidligt i morges gik de ud til graven og opdagede, at hans lig var væk. De kom tilbage og fortalte, at de havde haft et syn. De havde set nogle engle, der sagde, at han var blevet levende igen. Det fik nogle af hans disciple til at gå ud til graven, og de bekræftede det, kvinderne havde sagt. Men de så ham ikke.«

»Tænk jer dog om! Hvorfor har I så svært ved at tro på det, profeterne har sagt?« sagde Jesus. »Der står faktisk i Skrifterne, at Messias skal mishandles og slås ihjel, før han kan indtage sin plads i himlen.« Så viste han dem alle de steder i loven og hos profetbøgerne, der handlede om ham, og forklarede, hvordan det skulle forstås. De nærmede sig den landsby, de ville besøge, og Jesus lod, som om han ville gå videre, men de to tilhængere ville holde på ham. »Bliv hos os,« sagde de. »Det er allerede sent, og det er ved at være mørkt.« Det gik han med til, og da de var gået til bords, velsignede han brødet, brækkede det over og gav dem det. Pludselig kunne de se, hvem han var, men i det samme øjeblik de genkendte ham, forsvandt han for øjnene af dem. »Så var det derfor, det var så overvældende, da han forklarede os, hvordan Skrifterne skulle forstås,« sagde de til hinanden.

Med det samme gik de tilbage til Jerusalem, hvor de 11 disciple og resten af tilhængerne var samlet. »Det er rigtigt, at Jesus er stået op fra de døde. Peter har set ham,« sagde de. De to, der var kommet tilbage fra Emmaus, fortalte, hvad der var sket på vejen, og at de havde genkendt Jesus, da han brækkede brødet over og gav dem det.

Erik A. Nielsen kalder vandringen til Emmaus, for er en hellig spøgelseshistorie. Den varierer fra klassiske spøgelseshistorier på den måde, at vi med det samme får at vide, at det er Jesus, som slår dem følge. Hvorimod de to vandrere først finder ud af det i det øjeblik, Jesus bryder brødet.

Jeg er generelt ret stor fortaler for den nye 2020-oversættelse, men i dag ville jeg gerne klippe en linje ind fra den gamle oversættelse. Det er i det øjeblik, det går op for de to vandrere, at det er Jesus, de har gået med. I den nye oversættelse udbryder de to vandrere: »Så var det derfor, det var så overvældende, da han forklarede os, hvordan Skrifterne skulle forstås«. Hvorimod de i den gamle oversættelse udbryder: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen, og åbnede Skrifterne for os?«

Brændte vore hjerter ikke i os. Det er en meget smuk formulering, der er mere end bare overvældende. Og samtidig peger det meget klart fremad mod pinsen og Helligåndens komme. Fremad mod en hverdag, som ikke bare er mørke og modløshed, som disciplene og tilhængerne har erfaret de første tre dage efter korsfæstelsen. En hverdag som indeholder lys, håb, begejstring og Ånd.

Fortællingen om vandringen til Emmaus handler om at blive optændt. I dette tilfælde er det en ild, der bliver tændt, mens de vandrer afsted og Jesus udlægger teksterne for dem. Det hele begynder ved at Jesus spørger dem, hvorfor de dog er så triste. Og de fortæller, at han må være den eneste, der ikke ved, hvad der er sket i Jerusalem. Men Jesus svarer dem, ved at vise dem alt det der er sket, er sket præcist efter det, der står i deres eget helligskrift. Det er sammenfaldet mellem Skriften og det de to vandrere har oplevet, som er grunden til den store aha-oplevelse, den hellige forbløffelse, som Erik A. Nielsen kalder det.

Deres hjerter brændte. Ikke med en fortærende ild - de brænder ikke op. Men ligesom et stykke brænde kan mennesket ses som et potentiale af kræfter. Der ikke tændes før ilden kommer til det - i det øjeblik bliver alle dets energier sat løs. Det er der, som sker på vejen til Emmaus; der tændes en ild, som tændes for os alle sammen i pinseunderet.

Det er altså ikke kun de to vandrere forund, at have denne hellige aha-oplevelse. Vi kender alle sammen til det gennembrudsøjeblik, hvor vi ser noget lysende klart for os, som hidtil har stået tilbage i tåger. Måske har der gået en stor kraftanstrengelse forud, men pludselig åbner det sig op. Der bankes på udefra, men der åbnes op indefra.

Det er sådan det kan opleves. Det er resultatet af påsken, at der kommer noget til os af nåde - gratis - uden at vi har gjort os fortjent til det.

'Kærligheden, hjertegløden stærkere var her end døden'

GRUNDTVIG

FOLKEKIRKEN